

Дитинка

Микола Костомаров

Из народного предання

Темної ночі коло воріт
Хтось стукотить;
Панська служанка вийшла у сіни:
Коло порога мізильна дитина
В золотім кріслі сидить.
- На тобі, паня, мізинну дитину,
Пестуй, годуй, як рідненького сина,
Пестуй його!
Ти ж, моя кросю, не плач слізоньками,
Під вишиваними спи пелюшками,
Мое дитя!
Будеш горішками срібними граться,
Золотим яблучком перекидаться,
Рости, дитя!
Виростеш, в золоті будеш ходити,
Будуть паняночки тебе любити.
Рости, дитя!
Білеє личенько, карії очі,
Буде щасливе, як серденько схоче...
Мое дитя!
Виростеш, станеш про рід свій питати.
Де тебе, роде, добути, узяти...
Роду нема!
Рід не насіння - на ниві не зійде,
Сльози не дощик - воно не підійде,
Горе моє!
На небі зірка - ясна зірниця,
То твоя доля - твоя красовиця,
Доля твоя!
На небі доля - то вірна дружина,
На світі люди - світ цілий родина,
Світ не малий!